

HOOFDSTUK 20

ANDREAS, ANDREAS, WHEREFORE ART THOU ANDREAS

Het hartje van Florence sloeg over toen ze de knappe Andreas die avond door het centrum van Verona mocht gidsen: de stad van *Romeo & Juliet*. Veel beter dan de Italiaanse jongen uit Bologna kende zij alle mooie plekjes en kleine hoekjes in Verona, omdat het de plaats was waar ze werd geboren en opgroeide. Al spelend had ze als klein meisje de hele stad ontdekt.

Over de Romeinse *Ponte Pietra*, een brug uit de eerste eeuw voor Christus, trokken de twee het vrolijke geroezemoes van het oude stadscentrum tegemoet. De zachte lichttroze pastelkleuren verraadden dat veel van de authentieke huisjes gebouwd waren in *Rosso di Verona*, een aparte steensoort die rondom Verona gewonnen werd.

Andreas was onder de indruk van zijn gids. Ze wist alle details over de rijke geschiedenis van de stad, zoals het Romeinse Amfiteater, de *Arena di Verona*, en het *Castel San Piero* dat, uitkijkend over de rivier de *Adige*, over de oude stad waakt. Maar bovenal genoot hij van het plezier waarmee Florence vertelde en de mooie glimlach die ze daarbij toonde. Eén ding was zeker. Dit bloedmooie meisje voelde zich in haar nopjes bij Andreas.

Ook het speelse, korte jurkje dat ze droeg was de *broer* van Erika niet ontgaan. Hij kon allerm minst vermoeden dat zijn *zusje* Erika haar vriendinnetje Florence had geadviseerd hoe ze zich het beste kon kleden voor haar *broer*.

Florence zocht tussen enkele huisjes een feeëriek terrasje uit aan de achterkant van de kathedraal *Duomo di Verona*. Verborgen voor de toeristen en afgeschermd voor de brandende avondzon was het door dikke takken overkoepelde binnenpleintje een zalige oase van rust. Enkele oudere bewoners waagden zich aan een espresso. Andreas en Florence hielden het bij een glas ijskoud en licht sprankelend water. De stoere jongen monsterde het balletmeisje vanachter zijn glas.

‘De voorstelling komt steeds dichterbij’, opende hij voorzichtig het gesprek. Florence knikte. Het bleef stil.

‘En wat denk je, mag je de rol van *Juliet* dansen?’

Ze grinnikte even en schudde van *nee*. Het was haar grote droom om die rol te mogen dansen, maar alles leek erop te wijzen dat het bij een droom zou blijven.

‘Je zusje is veel te goed. Ze danst met zoveel passie en zoveel techniek. Dat maak ik nooit goed in enkele dagen tijd.’

‘Dat weet je toch niet?’

‘Maakt trouwens niet uit. In het ensemble dansen is ook heel leuk.’

‘En lopen de voorbereidingen een beetje?’

Florence knikte. ‘Er is nog veel werk te doen, maar Moretti is een supertalent.’

‘Maar goed ook. Want ik kan me voorstellen, met wat er de laatste weken allemaal gebeurd is ...’

Andreas probeerde z’n woorden met voor zijn doen veel medeleven uit te spreken, maar hij kon toch niet verhinderen dat Florence’s glimlach als sneeuw voor de zon verdween. Ze wilde er niet over praten. De hele geschiedenis van de ontvoeringen maakte haar bang. Het meisje grabbelde haar glas van tafel en nam een slok. Zolang ze dronk hoefde ze niets te zeggen, bedacht ze. Andreas roffelde met zijn vingers op tafel.

‘Wordt er nog veel gepraat over die verdwenen meisjes?’

Florence schudde van *nee* en staarde ongemakkelijk naar de gele, zanderige grond. Opnieuw bleef het stil.

‘Vind je het ook niet raar wat er allemaal gebeurd is?’

‘Heb je met Erika gepraat?’ vroeg Florence bits.

‘Nee, hoezo?’

‘Ik begrijp niet waarom jullie daar zoveel over willen weten.’

‘Gewoon ... het staat in de krant. Het is toch een bizarre geschiedenis?’

‘Denk je dat ik het niet raar vind? Dat ik niet bang ben?’

Enkele bejaarde levensgenieters keken op vanachter hun glas ijskoude limoncello. Florence reageerde een tikkeltje nerveus en dat ontging niemand op het binnenplein. Andreas nam haar hand en streekde lief over haar vingers.

‘Hé Florence, als je er niet over wilt praten, geen probleem, hoor.’

Florence genoot van het warme strelen.

‘Maar je moet mij ook begrijpen’, zei hij. ‘Ik maak me zorgen om mijn zusje. Zij volgt les op een academie waar twee toptalenten zo maar verdwenen zijn!’

Dat kon het Italiaanse meisje best begrijpen. Het was voor het eerst dat de stoere jongen zijn kwetsbaarheid toonde. Ze bewoog dichter naar Andreas toe.

‘Je moet je geen zorgen maken om Erika. We houden elkaar in de gaten. Daar zijn vrienden toch voor?’

Florence veegde haar blonde haren voor haar ogen weg en wilde het onderwerp naar de achtergrond verbannen.

‘Zullen we verdergaan? Ik weet nog een plekje dat ik je absoluut wil laten zien.’

Ze nam Andreas bij de hand en loodste hem over het binnenpleintje. Met een zangerige stem riep ze naar barman Tybalt.

‘*Alla prossima!*’ Tot de volgende keer.

De Bourgondisch uitzierende grappenmaker wuifde haar met z’n beide handen gedag.

‘*Arrivederci mio sole!*’ Tot snel, mijn zonnetje!

Bij het kruisen van de *Vicolo Cavalletto* viel het Andreas pas op dat Florence nog steeds zijn hand vasthield, de vingers verstrengeld alsof ze een koppeltje waren. Het balletmeisje liep ogenschijnlijk arge-

loos voor hem uit, alsof het voor haar niet zo bijzonder was dat ze de hand van een jongen vast had. En al was hij al veel gewend, Andreas kon het niet laten om te glimlachen toen hij met het mooie Italiaanse meisje een troepje tieners passeerde bij de trappen van het *Ristorante Trattoria*. De jongens gaapten naast hun Vespa's de blondine met open mond aan. *That's right!* Florence had een figuurtje om U tegen te zeggen.

Onder een stenen gewelf door kuierden de twee de *Casa di Giulietta* binnen, het huis van *Juliet's* familie, de *Capulets*. Het huis van de geliefde van *Romeo* stond in het hart van het oude Verona, zo vertelt de legende. Aan de muren hingen talloze briefjes met liefdesverklaringen. Op het binnenplein van het huis groeiden de prachtigste bloemen tot hoog op de statige grijs-roze muren. Een bijzonder mooi stenen balkon op de eerste verdieping werd pas in 1936 bijgebouwd, lang nadat Shakespeare zijn verhaal over de geliefden schreef. Toch wilden veel romantische zielen maar al te graag geloven dat het hier was dat *Romeo & Juliet* elkaar de liefde verklaarden.

Aan de muur prijkten enkele van de bekendste citaten uit Shakespeare's fameuze balkonscène. 'O *Romeo, Romeo! Wherefore art thou Romeo?*' De kreet van *Juliet* die begreep dat zij en *Romeo* nooit samen zouden kunnen zijn, omdat hun families hen uit elkaar hielden.

Florence trok Andreas mee naar een bankje en samen genoten ze van de heerlijke rust rondom de *Casa Di Giulietta*. Dit moest zo ongeveer de meest romantische plek in heel Verona zijn. Florence keek Andreas veelbetekenend aan.

'Andreas, Andreas. Wherefore art thou Andreas?'

Hij kon erom lachen.

'Als je het echt goed wilt doen, moet je wel op dat balkon gaan staan, hoor.'

'Vergeet het maar.'

'Jawel, zo heeft Shakespeare het bedacht.'

'Sorry, ik ben mijn huissleutel vergeten.'

'Je kan toch langs die takken omhoog klimmen?'

Florence gaf Andreas speels een tik.

‘Wat?’ vroeg hij. ‘Heb je dat niet voor mij over? Je hoeft je geen zorgen te maken. Ik zal je wel helpen!’

‘Ja, ja, en dan lig ik gelijk beneden. Laten we dat maar niet doen! Bovendien, ik vind het veel leuker om hier naast jou te zitten.’

Ze beet speels op haar lip voor ze wat naar Andreas toe boog. De stoere jongen had het natuurlijk van mijlenver zien aankomen, maar toch joeg de adrenaline nu als een trein door z’n lijf. Florence kuste hem zachtjes, alsof ze voorzichtig elk stukje van zijn onderlip wilde proeven.

Oké! Dat meisje had beslist één talent. Ze kon kussen als de beste. Met haar linkerhand schoof ze over zijn shirt en streefde speels onder de stof over zijn blote buik. Andreas leek erg te schrikken, alsof er een elektrische schok door hem heen ging. Florence opende haar ogen en had nauwelijks in de gaten dat Andreas subtiel haar hand wegduwde.

‘Doe ik iets verkeerd?’ glimlachte ze onzeker. Andreas voelde zich ongemakkelijk met deze situatie. Hij wilde dit moment niet vergallenen voor haar. Hij schudde van nee, streefde liefdevol over haar wang en kuste haar vol passie op haar mond. Het meisje gaf zich over en genoot van elke seconde. Ze voelde langs zijn schouder, liet haar hand langs zijn borstkas glijden en zo tot bij zijn navel. Opnieuw streefde ze over zijn blote buik.

Andreas schrok opnieuw en duwde Florence geïrriteerd van zich af. Het meisje zette grote ogen op toen ze zag dat Andreas echt kwaad was. Hij probeerde het wel, maar kon niet verbergen hoe slecht hij zich hierbij voelde.

‘Niet doen, oké!’

‘Wat dan? Ik doe toch niks verkeerd?’

Andreas stond op en zocht hulpeloos naar woorden.

‘Ik denk ... ik denk dat we maar beter gewoon verder kunnen gaan.’

Zonder Florence nog een kans te geven om te antwoorden keerde hij haar de rug toe en liep het terrein rondom de *Casa di Giulietta* af. Het balletmeisje keek hem als versteend na. Ze had al veel jongens

leren kennen, elk met een eigen en soms heel apart karakter, maar hier begreep ze werkelijk niets van.

*

Nielsen vond het walgelijk dat Felix ook Nielsens overgebleven kwart van de pizza *Quattro Stagioni* naar binnen werkte. Hoe kreeg die pannelat een hele en daarna ook nog een kwart pizza naar binnen? Op het terrasje van de kleine pizzeria zaten de jongens lekker rustig. Felix had zijn MacBook opengeklikt en bekeek de Facebookpagina van Enrico Moretti.

‘Wéér twee miljoen fans erbij.’

De teller stond nu bijna op zes miljoen. Enrico had zo ongeveer de snelst groeiende Facebookpagina ter wereld!

Nielsen dacht aan hun ontdekking van vanmiddag: de auto van Vittore, de nummerplaten, het chassisnummer dat ontbrak ... Er klopte iets niet. De ontvoerder van Laisa en Rachele speelde een vreemd spel. Nielsen moest en zou Vittore vinden, ook al ontbrak tot nu toe ieder spoor.

‘Waar zou die kerel in hemelsnaam naartoe zijn met die meisjes? Ik heb het idee dat we iets over het hoofd zien!’

‘Volgens mij zit Vittore allang in het buitenland. Hij werd toch in Zwitserland gesignaleerd? Ik zou ook naar het buitenland gaan als ik op de vlucht was.’

‘Misschien moeten wij dan ook maar naar Bellinzona reizen.’

‘Zomaar in het wilde weg naar Zwitserland? Om die kerel te zoeken!? Dat is onbegonnen werk. Je kunt nog beter naar een naald in een hooiberg zoeken!’ was Felix’ commentaar.

Ze moesten de mogelijkheden inperken. Nielsen probeerde het profiel van Vittore Toni te begrijpen, zich in te leven in zijn situatie. Vittore was een genie, maar ook een graag gezien man met een uitgebreid sociaal leven. Waar zou zo’n man naartoe vluchten?

‘Volgens mij is die Vittore geen kernpsychopaat,’ zei Felix, ‘geen geflipte gek.’

Nielsen knikte instemmend. 'Hij slaat op de vlucht en gaat op zoek naar een schuilplaats, liefst een plek die hij kent, waar hij zich misschien zelfs thuis kan voelen. In Zwitserland.'

Felix zuchtte en ging achterover zitten. Dit werd niet gemakkelijk. Nielsen nam Felix' MacBook op en trok de laptop naar zich toe. Normaal zou de computernerd zich verzet hebben. Hij kon het niet verdragen als iemand met vette vingers aan zijn mooie spullen kwam! Maar de pizza lag Felix nu toch een beetje zwaar op de maag, dus bleef hij lui in z'n stoel hangen.

Nielsen klikte door de vele foto's op de Facebookpagina. De beelden van vroeger ondersteunden het verhaal dat de choreograaf met de nodige dramatiek in zijn dagboek bijhield.

Een oude foto trok Nielsens aandacht: Enrico en Vittore toen ze allebei nog jong waren. Een onderschrift van Enrico vertelde '*Vittore en ik, een onbezonnen jeugd ...*' Op de foto poseerden twee tienerjongens vrolijk voor het magnifieke gebouw van de Vrije Middelbare School *Friedrich Tschanz*. Nielsen googelde zo snel hij kon. De glimlach op z'n gezicht beloofde dat hij wat gevonden had.

'Moet je horen ...' zei hij gefascineerd. 'Enrico en Vittore zaten samen op internaat, een Zwitserse middelbare school. *Friedrich Tschanz*, in Bellinzona.'

'En verder?' vroeg Felix. 'Een internaat vol giechelende tieners lijkt me niet echt de perfecte schuilplaats voor een vluchtende ontvoerder.'

'Het internaat en de oude school werden een jaar of twintig geleden opgedoekt en het hele boeltje is verhuisd naar Lugano. Die gebouwen in Bellinzona staan sindsdien leeg.'

'Dus? Jij denkt dat Vittore daar nu zit?'

'Hij werd toch gefilmd in een supermarkt daar in de buurt?'

'Als ik Vittore was zou ik nooit naar die school vluchten. Dat is veel en veel te voor de hand liggend. Trouwens, de politie heeft dat waarschijnlijk zelf al gecheckt.'

Nielsen schudde z'n hoofd. Hij geloofde in zijn kansen.

'Er staan misschien nog bedden. Vittore voelt er zich misschien

thuis. Misschien wil hij wegvlugten naar *betere tijden, naar de tijd van zijn onbezonnen jeugd ...*'

Felix haalde z'n schouders op.

'Misschien, misschien, misschien ...'

Hij was niet echt onder de indruk en wreef over zijn opgezette pizzamaag. Nielsen veerde op!

'Stilzitten levert ons zeker niks op. Het is toch het proberen waard?'

'Meen je dat echt? Wil je NU nog naar Zwitserland?'

Nielsen sloot de MacBook van Felix en trok zijn zuchtende kameeraad uit z'n stoel.

'Kom op, luierik!'

Als ze snel waren konden ze de laatste trein naar Bellinzona nog halen ...